

biết rõ bên nào chàng đã nhắm lại, hoặc giữ trong mắt bất động vài ba phút để gây cho nàng cái ấn tượng đó là mắt giả.

Nàng nói tiếp, giọng bằng khuâng :

— Xa anh mới có mấy năm mà suýt nữa em không nhận được anh. Nhìn mắt trái của anh bây giờ đổ ai dám cho là mắt giả. Chẳng bù với hồi chúng mình sống với nhau con mắt giả của anh dễ nhận ra quá. Anh mua mắt giả bên Pháp phải không? Đạo ấy, anh nói với em là sẽ đặt mua bên Pháp, vì họ chế tạo mắt giả tinh vi hơn.

Văn Bình đáp nhỏ nhỏ :

— Mua ở Ba Lê.

Chàng phải tập trung nghị lực để khỏi thốt lên những tiếng bực bội « ờ, ông Si-Mit và ông Hoàng tài giỏi ghê ! ». Suýt nữa, chàng bị lộ mặt nạ. Và chàng linh tính nội tâm nay Rôdin sẽ phăng ra chàng là U Myen giả hiệu.

Rôdin nói thêm làm chàng toát mồ hôi :

— Anh khác lạ lung... Không những khác giọng nói, cả đến cách nói cũng khác. Ngày trước, tiếng Anh của anh rất kém. Hiện thời, anh nói trơn tru, em theo không kịp.

Văn Bình chờ người trong giây phút. May sao ông Hoàng đã kịp thời che kín nửa mặt chàng, nếu không Rôdin chỉ cần một phút là khám phá ra sự lộn xộn. Trong lòng, chàng lo ngay ngáy. Tuy nhiên, ngoài mặt chàng vẫn giữ thái độ hoàn toàn thân nhiên.

Chàng âu yếm hỏi nàng :

— Con đâu ?

Dường như nàng chỉ chờ Văn Bình hỏi tới đưa

con nhỏ là tuôn nước mắt rào rào. Nàng đáp trong cơn thôn thức :

— Nó đang ngủ ở nhà. Trời, nó giống anh quá ! Thoạt trông, ai cũng biết là con anh.

Văn Bình rửa thăm. Mai đây, công tác xong xuôi Rôdin định nhìn chàng là cha đứa bé mà bám riết lấy thì thật là đại họa. Không những bị mất tự do, chàng còn bị hàng chục người đàn bà khác làm khó dễ. Rôdin cúi xuống gần mặt chàng :

— Anh tới thăm con không ? Như anh hẹn trong thư, hôm qua em đăng rao vặt trên báo nhưng em ngồi chờ anh suốt đêm không thấy, tủi thân quá. Ngờ đâu anh tới Sài Gòn chậm một ngày. Khiếp, hết bị lôi thôi ở Hồng Kông, lại bị mru hại ở Sài Gòn. Nếu anh đi được thì sung sướng cho mẹ con em biết bao !

— Khuya rồi. Em đợi anh đến mai.

Nhờ lại lời căn dặn của đại úy Colin, nàng nói một hơi như học trò đọc bài thuộc lòng :

— Có lẽ sáng mai em đi rồi. Em sẽ đi xa có việc cần. Anh chỉ bị thương nhẹ nên chắc đi được. Vả lại, em được tin sáng mai anh cũng rời Sài Gòn. Xe hơi của em đang đậu ngoài cổng. Anh về thăm con nhé !

Văn Bình cắn môi, ra dáng suy nghĩ. Rôdin nói thêm :

— Chúng mình xa nhau đã lâu, không hiểu lòng anh ra sao, riêng em vẫn nhớ anh tha thiết. Nhờ anh có thể chết được. Em vẫn ở một mình đợi anh về.

Văn Bình tung mền, bước xuống đất. Rôdin lấy cái cà vạt màu vàng lấm chấm đen đưa ch,

chàng. Người nữ điều dưỡng đứng tựa lưng từ nãy vào cửa sổ bỗng lên tiếng :

— Bác sĩ đi đâu ?

Văn Bình đáp :

— Nếu không có gì trở ngại tôi đi dạo mát một lát.

Thiếu nữ đáp :

— Lệnh trên yêu cầu ông không được đi đâu.

Văn Bình nhún vai :

— Cô đừng làm phiền tôi vô ích. Tôi đã nhất quyết.

Người lính chữa khâu tiêu liên về phía chàng, giọng hăm dọa :

— Nếu bác sĩ không nghe, miễn cưỡng tôi phải dùng sức mạnh.

Văn Bình phá lên cười ngạo nghễ :

— Dùng sức mạnh ! Anh định dùng sức mạnh với tôi ư ? Tôi chỉ nhắc điện thoại lên là anh bị thuyên chuyển ra mặt trận biên giới, hoặc giải ngũ trong vòng 24 tiếng đồng hồ.

— Thưa bác sĩ, là quân nhân tôi có bốn phần tuân lệnh thượng cấp. Cá nhân tôi không hào giờ dám vô lễ với một nhân vật quan trọng như bác sĩ.

— Vậy, anh phải tuân lệnh tôi.

— Không thể được, xin bác sĩ lượng thứ.

Văn Bình nhăn mặt, rút khẩu súng lục trong người ra. Người lính la lên :

— Chớ. Xin bác sĩ thận trọng. Đạn lạc thì nguy.

Văn Bình cố nắm khẩu súng trong tay một cách vụng về. Chàng ướm cò nhè nhẹ rồi cười gằn :

— Anh yên tâm. Tuy không giỏi bằng anh, tôi vẫn biết cách bắn. Và lại, tôi không bắn vào người

anh đâu. Tôi sẽ quay miệng súng vào ngực tôi.

Người lính hỏi, giọng hốt hoảng :

— Tại sao bác sĩ làm vậy ?

Văn Bình đáp :

— Vì anh cấm tôi được làm theo sở thích.

Người nữ điều dưỡng xen vào :

— Đó không phải cấm, mà là bảo vệ tính mạng cho bác sĩ. Hơn nữa, bác sĩ chưa được khỏe.

Văn Bình chắt lưỡi :

— Tôi không muốn ai khuyên bảo. Dầu sao tôi cũng là nhà khoa học tên tuổi. Tôi đi đâu, tùy tôi.

Người lính thở dài :

— Bác sĩ du tôi vào một hoàn cảnh khó xử. Nếu bác sĩ một mực không nghe, tôi đành phải chiều ý bác sĩ. Tuy nhiên, tôi chỉ có thể đồng ý nếu được phép theo sau bằng xe hơi để phụ trách an ninh.

Giả vờ suy nghĩ một phút, Văn Bình gật đầu :

— Được. Với điều kiện không cản trở tự do của tôi.

Người lính đứng yên, không đáp. Văn Bình nhận thấy một vết thẹo dài ngang má, cái mũi cao su, và cặp mắt sáng quắc, chứng tỏ người lính đã quen với đời sống võ đài. Chàng không biết y thật tâm ngăn cản, hay là đóng kịch. Dầu sao, chàng phải nhìn nhận là cô y tá đóng kịch rất tài. Công việc xong xuôi, chàng quyết mời nàng ra Cấp tánn biển.

Rôđin khoác áo vét tòng lên người Văn Bình. Chàng chỉ còn e ẩm ở vai, phần vì Lê Diệp đánh khá mạnh, phần vì thuốc ngủ do ông Hoàng tiêm.

cho chàng chưa tan hết.

Đoàn người lặng lẽ xuống vườn bằng lối riêng. Rôdin mở cửa trước của chiếc xe 4 mã lực cho Văn Bình trèo lên. Chiếc quân xa chở một tiểu đội binh sĩ mặc thường phục vừa nổ máy êm ru. Hai chiếc xe phóng nhanh ra đường.

Đứng trên gác phía sau khung cửa tối om, ông Hoàng mỉm cười một mình. Đợi cho đoàn xe khuất vào bóng đêm tịch mịch, ông tổng giám đốc xoa hai bàn tay vào nhau :

— Thế là xong !

Trong xe, Văn Bình ngồi sát Rôdin. Nàng thẳng gấp ở ngã tư trước một chiếc binh-bịch phòng ngược chiều, Văn Bình giả vờ ngã vào người nàng. Tiễn thề, chàng luôn tay sau lưng nàng, hôn thật mạnh vào môi. Nàng nhắm mắt, từ chi bủn rủn như bị đánh atêmi.

Lâu lắm, nàng mới được đàn ông ôm hôn say sưa và nóng bỏng. Cái hôn dùng nghệ thuật của U Myen làm nàng ngạc nhiên. Trước kia, chàng thường hôn từ lỏng và rụt rè, trông như nàng có thể tan thành nước.

U Myen ôm hôn nàng lần đầu một đêm đông, tuyết phủ trắng xóa. Chàng đậu xe chờ nàng ngoài cửa hộp đêm. Chiếc Cadillac lộng lẫy, sưởi ấm bằng điện, đánh thức sự thèm thuồng cơn trớn, Rôdin muốn sả ngay vào lòng chàng chia môi cho chàng hôn. Song nhà bác học Miến chẳng làm gì hết. Dọc đường — từ hộp đêm về nhà dài 60 cây số — chàng chỉ dám nhìn trộm nàng bằng đuôi mắt. U Myen thuộc vào hạng đàn ông yêu đam mê, song nhút nhát vô cùng.

Thời gian trôi qua, U Myen đổi khác nhiều quá. Chàng hôn dần dĩ và thành thạo như người lặn lâu năm trong chốn giang hồ. Đột nhiên, nàng đỏ mặt ghen tuông. Nàng chợt nhớ tới đạo binh phụ nữ từ chiêng có một nghệ thuật cao siêu về ăn ái đã mê hoặc chàng từ nhiều năm nay.

Rôdin há miệng toan nói, Văn Bình đưa bàn tay bịt lại, rồi hôn phớt vào mí mắt nàng. Hai khuy áo gần cổ nàng tuột ra, để lộ làn da trắng ngần. Bên trong, nàng không mặc gì hết. Nếu ở nhà riêng, trong căn phòng gọi cảm đóng kín, Văn Bình còn kéo dài thời khắc mê hàng giờ nữa. Nhưng đây là cái xe hơi 4 ngựa chạt chội. Và lại phía sau còn một đoàn xe dài ngoằng, và hàng chục cặp mắt soi mói đang hướng vào chàng.

Cử chỉ âu yếm khác thường của Văn Bình làm Rôdin quên hết ghen tuông. Nàng thỏ thẻ rất nhỏ, dường như chỉ muốn chàng nghe :

— U Myen ơi, em yêu anh lắm.

Văn Bình lại hôn nàng — lần này hôn mái tóc óng ả — :

— Anh cũng yêu em hơn mọi vật trên đời.

Rôdin trở mắt nhìn chàng. Trước thái độ ngạc nhiên ấy, Văn Bình chợt dạ.

Nàng bốp mạnh vào vai chàng, giọng thúc giục :

— Thật không ? Thật anh yêu em không ?

Câu hỏi đầy thắc mắc của Rôdin làm Văn Bình bàng hoàng. Chàng nhìn gương chiếu hậu. Một chiếc xe hơi tắt hết đèn bám sát phía sau. Đó là xe của địch hay của sở Mật Vụ. Văn Bình không biết. Chàng xích lại gần Rôdin. Hơi thở nóng hổi

của nàng phả vào mũi chàng. Nàng hỏi lại, giọng van lơn :

— Thật anh yê em không ?

Văn Bình sửa soạn đặt cái hôn nữa vào làn da cô trắng mịn của nàng thì cảm thấy sau lưng một vật cộm cộm và lạnh lạnh. Một tiếng quát nổi lên :

— U Myen ? Hãy ngồi yên.

Văn Bình giả vờ kêu lên tiếng « trời ơi » rồi run như cây sậy. Thật ra, chàng đủ bản lãnh triệt hạ giọng nói bí mật. Giọng nói tiếng Anh lơ lơ này là của người Tây phương chính cống. Chiếc xe 4 ngựa của Rôdin quá chật chội, trừ phi là đưa trẻ lên 5 mới núp phía sau được. Phương chi địch là người Tây phương...

Văn Bình chợt nhớ ra...

Tiếng quát của người lạ làm Rôdin hồn phi, phách tán. Trong một phần trăm giây đồng hồ mất bình tĩnh, nàng lái sang bên trái, suýt đâm vào lề đường. Người lạ rít lên :

— Bình tĩnh. Bình tĩnh, bà Rôdin. Đại úy Côlin cứ tôi đi theo hộ vệ bà.

Nhớ đến người đàn ông khôi ngô, nhả nhặn tự xưng là đại úy Mỹ Côlin, nàng đâm ra sợ hãi. Linh tính phụ nữ vừa thắm thì vào tai nàng một điều quan trọng : hẳn không phải là đại úy CIA. Phải rồi : làn da trắng bệch, trông mắt xanh biếc và cử chỉ lạnh lùng ấy không phải là đặc tính của dân tộc Mỹ.

Bồ hỏi toát đầm đìa, Rôdin nảy ra ý định cứu Văn Bình. Cùng khi ấy, một cảm giác lạ lùng dâng lên trong lòng nàng. U Myen đang ngồi cạnh nàng hoàn toàn khác với U Myen ngày xưa, dè dặt, yếu

đuối. Toàn thân chàng tỏa ra một chất hơi kỳ lạ, pha lẫn men quyến rũ với tác phong quốc thước, lì lợm của người phiêu bạt nhiều năm nơi chân trời góc biển. Chất lõi cuốn kỳ lạ ấy thích hợp với tâm trạng lơ hải của nàng.

Rôdin nhìn sang bên. Văn Bình ngã đầu vào đệm xe, vẻ mặt bình thản. Chàng đã bất tỉnh mà nàng không biết. 10 giây đồng hồ trước, một mũi kim nhỏ xiêu đâm nhói vào lưng chàng. Đó là kim thuốc mê — thứ thuốc mê chứa trong ống nhỏ, lắp kim tự động ở đầu, và chỉ dùng được một lần. Giản điệp Nga Sô sử dụng loại khí giới thâm lặng này để bắt cóc các nhà khoa học ở thị trấn Tây Bá Linh.

— Tắt đèn và lái sang trái.

Giọng nói bí mật đồng dục ra lệnh. Rôdin tuân theo như máy. Gió lạnh ùa vào trong xe. Nàng ôm cua vội vã nên xe hơi lạng một bên, Văn Bình ngã chúi vào lòng nàng. Khi ấy, nàng mới nhận ra người bạn trai thân yêu đã biến thành cây thịt mềm nhũn.

Sợ hãi, nàng thét lên một tiếng.

Tiếng thét của nàng được tiếp theo bằng chuỗi cười ha hả từ băng sau cất lên.

Tiếng cười rùng rợn như quỷ sứ dưới âm ty. Tiếng cười của một người lùn như con nít 5 tuổi, râu ria xồm xoàm, mắt xanh biếc.

Ha, ha ha, ha...

Chiếc xe 4 ngựa lọt thõm vào đêm khuya tịch mịch.